

Chương 11

Trả Lại Khăn Tay

Đất Hà Nam là một quận do Tần Thủy Hoàng lập ra, khi Tần triều diệt vong, quân hùng đuổi hươu ở Trung Nguyên, quận này đã bị quân Hung Nô thừa cơ chiếm đoạt. Ở Hà Nam, thế lực vươn xa nhất của Hung Nô chỉ cách Trường An bảy trăm dặm, trang bị gọn nhẹ cưỡi ngựa một ngày một đêm là đến nơi.

Mỗi lần Hung Nô xuất kích từ Hà Nam, thành Trường An đều phải đặt chế độ giới nghiêm.

Sau khi lên ngôi, Lưu Triệt quyết chí từ bỏ hiểm họa từ bên trong này của đế quốc Đại Hán. Năm Nguyên Sóc thứ hai, Vệ Thanh đại tướng quân từ biên cương xa xôi dẫn quân hướng về phía Tây, một mặt cắt đứt đường rút lui của quân Hung Nô tại Hà Nam, một mặt vây bọc công kích, thế lực của Hung Nô ở Hà Nam do Bạch Dương vương, Lâu Phiển vương cầm đầu, đều bị hãm vào thế khốn quẫn, đại quân Vệ Thanh chỉ một trận đánh đã lấy lại được đất Hà Nam.

Lưu Triệt lập ra hai quận Sóc Phương, Ngũ Nguyên tại Hà Nam, hạ lệnh di mười vạn dân đến đó, gia cố Sóc Phương thành. Nhưng Hung Nô không cam lòng đánh mất vị trí chiến lược của đất Hà Nam, sau đó liên tục hết lần này đến lần khác xuất binh tấn công thành Sóc Phương. Để bảo vệ đất Hồ Nam và củng cố thành Sóc Phương, vào mùa hè năm Nguyên Sóc thứ sáu, Lưu Triệt đã ban lệnh phong Vệ Thanh làm đại tướng quân, hợp kị hầu Công Tôn Ngao làm trung tướng quân, thái phó Công Tôn Hạ làm tả tướng quân, hấp hầu Triệu Tín làm tiền tướng quân, vệ úy Tư Kiến làm hữu tướng quân, lang trung lệnh Lý Quảng làm hậu tướng quân, tả nội sử Lý Tự làm Cường Nỗ tướng quân. Vệ Thanh đại tướng quân thống suất lục quân xuất phát từ Định Tương để tấn công Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh lúc ấy mười tám tuổi được bổ nhiệm làm Phiêu Diêu giáo úy thống lĩnh tám trăm kị binh xấp xỉ tuổi nhau, đi theo cứu phụ Vệ Thanh và đi phụ Công Tôn Hạ xuất chinh.

Tôi ngồi trên ngọn cây, nhìn về con đường lớn phía xa. Dưới ánh nắng trải xuống như dát vàng, áo giáp và mũ giáo phản chiếu những tia bạc lấp lánh, chói mắt người nhìn. Hoắc Khứ Bệnh mặc khôi giáp màu đen, đang thúc ngựa phi nhanh. So với lúc mặc y bào rộng rãi, trông hảnh trong bộ nhung trang bông bốt phần tùy ý nông nhênh, lại thêm mấy phần kiêu dũng hiên ngang, tràn đầy khí phách anh hùng.

Một tháng không gặp, làn da hắc đã biến thành gần giống màu đồng thiếc, xem ra ngày nào cũng phơi mình dưới ánh nắng. Đứng cách khá xa nhưng vẫn

có thể cảm nhận được khí thế chiến đấu nghiêm túc trong nội tâm hắn, tôi đột nhiên cảm thấy hắn rất giống đồng loại của tôi, rất giống với vẻ sắc sảo của Lang huynh lần đầu tách bày sói, năm ấy Lang huynh trước mỗi lần có một trận công kích lớn đều rất ung dung thản nhiên như thể đông cứng lại trong bộ dạng quyết chí tiến lên, khí thế quyết không quay đầu.

Đôi lúc hắn lại đảo mắt nhìn về phía bên đường, tôi đứng thẳng người lên, ngóng nhìn hắn chậm chậm từ một cây bên đường. Hắn cuối cùng bắt được tầm nhìn của tôi, tôi nhìn hắn cười vẫy vẫy tay, giơ tay chỉ về hướng quán ăn Nhất phẩm cư.

Hắn ngồi thẳng trên ngựa không động đậy, tốc độ phi ngựa vẫn không hề chậm lại, thần sắc lạnh lùng cũng không có chút thay đổi gì, tầm mắt của hai người vừa chạm vào nhau, ngựa của hắn đã đi qua chỗ cái cây tôi đứng, tôi quay đầu nhìn theo thân hình hắn biến mất dần trong lớp khói bụi.

Vừa vào cổng thành đã bắt gặp Thạch Thận Hành và Thạch Phong đang định ra khỏi thành. Thạch Phong từ trong xe ngựa ngó đầu ra nhìn thấy tôi vội kêu lên mấy tiếng: “Ngọc tử tử,” gọi tôi lại.

Tôi nói với Thận Hành: “Thạch nhị ca, đồ đệ này của ca sao không có nổi một nửa phong độ của ca thế?”

Thận Hành thoáng lộ nét ý cười, nhìn Thạch Phong, không trả lời tôi. Thạch Phong “hừ” một tiếng: “Cửu gia nói rồi, con người quý ở bản tính thật, người thích nói thì nói, người không thích nói thì không nói, sao thích nói mà lại cứ phải ép buộc mình không nói? Nghĩ lại năm đó, đệ dựa vào một cái miệng này mà ở đâu cũng kiếm được miếng ăn, đệ...”

Tôi vui vẻ nói: “Đệ gọi ta lại rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ còn muốn kể chuyện ngày xưa cho ta nghe ở đây?”

Thạch Phong trừng mắt nhìn tôi: “Cửu gia hình như sai người đi tìm tử đây!”

Tôi nghe xong, cười nói một tiếng “Cảm ơn,” liền xoay người đi luôn.

Trong Trúc quán nắng ấm gió nhẹ, tre xanh lá lướt. Cửu gia mặc một bộ y phục màu xanh nước biển, đang cho bò câu ăn, tôi vừa vào đến vườn nhà, bò câu trên đất lần lượt vỗ cánh bay lên, giữa những bộ cánh trắng muốt xò ra và bóng nắng bị nứt vỡ, tôi chỉ nhìn thấy một màu xanh nhu hòa.

Cửu gia bảo tôi ngồi xuống, tôi cười hỏi: “Tìm muội có việc gì thế?”

Cửu gia rót cho tôi một cốc sữa ngọt, do dự không nói gì cả, tôi thu lại nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Huynh nói chuyện với muội không cần phải kiêng dè gì cả?”

Cửu gia nhìn tôi nói: “Chỉ là có một chút chuyện khó giải thích, ta muốn hỏi vay muội tiền, số lượng không nhỏ, theo lẽ thường, ta nên nói cho muội biết tiền sẽ dùng để làm gì, để muội suy nghĩ xem có muốn cho vay hay không, nhưng ta không thể nói cho muội điều đó. Nếu kinh doanh thuận lợi, Thạch phảng năm sau chắc sẽ đủ tiền trả lại.”

Tôi cười nói: “Không có vấn đề gì, Thạch phảng lớn thế nào, chẳng lẽ muội còn phải sợ ư Huynh cần bao nhiêu tiền?”

Cửu gia dùng tay nhúng vào trong nước, viết lên trên bàn một con số. Tôi há miệng hít lấy một hơi khí lạnh, ngẩng đầu lên. Cửu gia nhìn thấy phản ứng của tôi, bỗng dừng lắc đầu cười phá lên: “Không phải sợ, ta cũng có được hơn một nửa rồi, số tiền còn lại muội có thể cho vay bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, không phải miễn cưỡng.”

Tôi chun mũi: “Ai sợ chứ? Muội chỉ cần chút thời gian thôi, chỗ còn lại muội chắc sẽ thu xếp được.”

Cửu gia hơi ngạc nhiên, nói với vẻ trêu đùa: “Muội không phải lại đi hỏi vay tiền của các cô nương trong nhà đấy chứ?”

Tôi nửa cười nửa giận: “Sao huynh không chịu nhìn nhận người khác thế? Phân nửa phường hát hạng nhất ngày nay của thành Trường An đều đứng tên muội, còn có việc kinh doanh nào không khiến cho các phường hát khác phải ghen tị. Tuy từ đầu xuân năm nay đến giờ, kinh doanh phường hát không được như năm trước, nhưng Lạc Ngọc phường vì xuất được một nhạc phụ và một mỹ nhân khuynh thành vào cung, nên gây dựng được thanh thế không nhỏ, người bình thường đến bậc cửa còn không dám bước vào, bên ngoài bây giờ cũng chỉ có một Thiên Hương phường là làm ăn không tệ.”

Cửu gia cười nói: “Việc làm ăn của muội tốt, nhưng tiền muội tiêu hiện tại cũng không ít, số tiền vay này mới là khoản ta ước tính trong lòng. Nếu chậm hai năm nữa, muội có thể xoay sở được ngàn này tiền thì không có gì lạ, nhưng hiện tại thì thật là hơi kỳ lạ.”

Tôi hậm hực nói: “Hiện giờ không nói cho huynh, về nhà muội sẽ đem tiền gửi sang cho huynh, để huynh không còn gì mà nói nữa.”

Chiều tối về đến Lạc Ngọc phường, dùng xong cơm tối, tôi cùng Hồng cô hai người ngồi dưới ánh nến tỉ mỉ tính toán lại sổ sách, mới phát hiện tìm từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, một đồng cũng không thừa, tiền có thể lấy ra được chỉ không quá một phân ba.

Tôi buồn rầu gõ gõ mấy thẻ tre: “Thật là đến lúc cần tiền mới biết hận thiếu tiền là thế nào! Sớm biết vậy bình thường nên tham lam hơn một chút?”

Hồng cô vừa chau mày vừa nói: “Thế này mà còn kêu ít? Rốt cuộc phải bao nhiêu tiền mới nhiều? Muội cần nhiều tiền thế này để làm gì?”

Tôi cười hì hì nói: “Làm kinh doanh, trước khi thành công không kể cho tở. Ừm... số đồ mà công chúa ban thưởng ở đâu rồi?”

Hồng cô rút ra một thẻ tre đưa tôi: “Ta biết thế nào muội cũng sẽ đề cập đến chủ ý này.”

Tôi vừa cúi đầu chăm chú đọc, vừa thì thào: “Nói là Lý phu nhân muốn ban thưởng cho muội, sao mà vẫn chưa thấy gì cả? Nàng ấy đã dùng bao nhiêu trân châu đẹp và các loại thuốc bổ của chúng ta, thế mà không nhanh nhẹn nghĩ đến việc trả lại lời lãi cho chúng ta gì cả, muội thấy muội nên tìm Lý đại nhạc sư bắt chuyện một chút.”

Hồng cô ưỡn người, che miệng ngáp một cái: “Đồ háms tiền, muội từ từ tính xem! Ngày mai sáng sớm ta sẽ đi một vòng xem các phường hát khác, không có tinh thần cùng muội vui đùa đâu?” Hồng cô vừa nói xong liền định rời đi, tôi nhanh chóng tóm bà ta lại: “Đừng vội, muội viết cho tở biên lai xong thì tở có thể đi?”

“Biên lai Biên lai gì?” Hồng cô hỏi.

Tôi cúi đầu tìm một mảnh vải: “Biên lai là muội dùng tiền của công đem làm việc khác á!”

Hồng cô cười mắng: “Muội đếm tiền đến hồ đồ rồi à? Số tiền này vốn là của muội mà, muội cần dùng thì cứ lấy, viết cho ta làm gì?”

Tôi kéo Hồng cô ngồi xuống: “Số tiền này một nửa là của muội, một nửa là của tở.”

Hồng cô ngậy người ra nhìn tôi một hồi, cuối cùng mới nói: “Muội hằng ngày cũng cho ta không ít tiền rồi, có chuyện gì vui hay cần dùng thứ gì cũng đều lo cho ta trước.”

Tôi lắc đầu nói: “Mấy chuyện lật vạt hằng ngày, muội có lúc nào quan tâm đến đâu? Cả ngày bận từ sáng đến tối mịt, cô nương nào tính khí nhỏ mọn âm ỉ, cô nương nào hay tranh giành huênh hoang, phải đấu trí, đều là tở lo hết. Muội rất ít khi đi đến mấy phường hát khác, nhưng chỗ nào có gió thổi cỏ rung, muội cũng nắm bắt được ít nhiều, đây là công lao của ai chứ? Đồ công chúa ban thưởng đều là vì Lý phu nhân, nhưng tiền được Lý phu nhân vào cung, tinh lực tở bỏ ra thật sự hơn muội nhiều lắm. Cho nên số tiền này, chúng ta mỗi người một nửa, tuyệt đối công bằng.”

Hồng cô thì thào nói: “Mấy công việc này, muội tìm người nào lanh lợi đều có thể làm được?”

Tôi bật cười: “Tỷ học được tính khiêm tốn từ lúc nào thế? Tìm một người lanh lợi là có thể làm được ư? Mọi tìm kiếm từ rất lâu rồi, muốn tìm một người có thể chia sẻ công việc với tỷ, để tỷ bớt vất vả, nhưng không tìm được ai thích hợp cả. Bây giờ chỉ có thể học theo Thạch phảng, cho tiểu tỷ nữ thông minh có học đi theo tỷ ra ra vào vào, xem hơn ba năm nữa liệu có thể huấn luyện được hai ba người có năng lực hay không?”

Tôi vừa nhắc bút bắt đầu viết vừa nói: “Tỷ không cần phải từ chối nữa, nếu không sau này trong lòng mọi người không yên tâm, thêm nữa giữa chúng ta hà tất phải giả mồm đưa đây.”

Hồng cô ngồi yên lặng một lúc, rồi bật cười: “Ta buồn ngủ quá nên hồ đồ rồi, tiền đem đến trước mặt mà lại từ chối! Viết nhanh nhanh lên, viết xong ta sẽ xem kỹ lại, thế là có thể yên tâm ngủ ngon một giấc rồi.”

Tôi cười đem mảnh vải đưa cho Hồng cô, Hồng cô thuận tay gấp gọn lại, cất vào người, bộ dạng thong dong như gió thổi khẽ rung bước ra khỏi phòng.

Tôi đếm xong số tiền, im lặng ngồi nhìn ánh nến hồi lâu, rồi rút ra một mảnh vải khác nhắc bút viết: Hôm nay huynh hỏi mượn tôi tiền, tôi rất vui, Thạch Phảng muốn vay tiền, ở thành Trường An muốn vay tiền, ở thành Trường An không hề khó, nhưng Cửu gia lại tìm tôi, như vậy ít nhất Cửu gia có tin tưởng tôi. Việc kinh doanh của Thạch phảng đều đã rút lại hết, ngoại trừ ngọc Thạch phảng và dược liệu tuy gần đây nhất có chỗ nào cần phải dùng một số lượng tiền lớn thế này cả. Tuy nhiều tiền, nhưng lấy việc kinh doanh mười mấy năm nay của Thạch phảng ra, sao mà không có đủ chứ? Số tiền trước đây của Thạch phảng đều đem đi đâu rồi? Cửu gia định dùng số tiền lớn này để làm gì? Nghe tin Tây Vực gặp một trận mưa đá hiếm thấy trong một trăm năm qua, nông điền và đồng cỏ đều bị hủy hoại đến sáu bảy phần, mưa đá làm chết không ít gia súc nhỏ vừa mới sinh ra chưa được bao lâu, thêm cả việc Hán triều cùng Hung Nô đánh nhau, giữa họ chiến tranh rối loạn cũng có không ít người chết đói, huynh là đồng cảm với nước Tây Vực sao? Nếu là như vậy, tôi dốc hết những gì tôi có, vắt kiệt sức lực, giúp Cửu gia một tay...

Viết đến đây, tôi cắn cán bút, ngồi im lặng mê mẩn, thất thần.

...

Rường cột chạm trở, hành lang đỏ thắm dẫn tới một chiếc cầu ngọc, kênh nước đỏ liểu xanh hai bên, tất cả đều đẹp như tranh vẽ. Nữ tử trẻ tuổi đang tựa mình vào khung cửa sổ chơi đùa cùng anh vũ, cả gian phòng yên ắng. Nàng đùa với anh vũ, anh vũ đùa với nàng, cùng phận trong lòng cho nên dựa vào nhau mà bầu bạn.

Giữa tầng tầng cung điện, dưới lớp lớp rèm buông, tuổi xuân tươi đẹp và nước mắt, thậm chí cả máu của bao nhiêu thiếu nữ đã bị khóa giữ tại đây. So

sánh với các nàng phi tử của Hán triều, thì vương phi của Hung Nô dường như còn được coi là hạnh phúc, ít nhất bọn họ lúc cô đơn vẫn có thể phóng ngựa dưới trời xanh mây trắng, còn ở đây phụ nữ chỉ có thể ngồi yên bên trong tường thành.

Công chúa Bình Dương nhìn theo hướng ánh mắt tôi, hờ hững nói: “Có anh vũ để chơi đùa cũng vẫn còn tốt chán, người trước đây tuy hành sự... nhưng người nhất định rất thông minh, vận khí so với mấy nàng ấy cũng tốt hơn nhiều?”

“Tôi vội thu lại tầm nhìn, chuyên tâm đi tiếp: “Công chúa quá lời, dân nữ không dám ạ! Trong lòng vẫn đang nghĩ ngợi về mấy lời công chúa định nói mà chưa thành lời.”

Trong khoảnh khắc trước khi bước qua cửa, công chúa Bình Dương nghiêng đầu nhìn sang tôi, tôi gật đầu, tỏ ý mình sẽ lưu tâm tất cả.

Lý Nghiên ngồi thẳng lưng trên sạp, nhìn thấy công chúa liền đứng dậy mỉm cười, hai người khiêm nhường một hồi rồi mới từ từ ngồi xuống.

Lý Nghiên nhìn về phía tôi lúc ấy vẫn đang đứng ngoài rèm cửa, quay sang phía thị nữ nhẹ nhàng giơ tay lên rồi lại hạ xuống, thị nữ kéo tấm rèm trên châu lên chỉ thị tôi yết kiến. Tôi cúi thấp đầu đi bước nhỏ về phía trước, cẩn thận quỳ bái một lễ lớn, Lý Nghiên bình thản gật đầu, lệnh cho tôi đứng dậy, rồi dặn dò thị nữ rời hết đi, để cho nàng và công chúa yên tĩnh nói chuyện.

Công chúa cười nói với Lý Nghiên hồi lâu, rồi bảo: “Ta còn phải đi gặp hoàng hậu, khi nào rời cung sẽ sai người sang đón Kim Ngọc.”

Lý Nghiên vội đứng dậy đưa tiễn: “Làm phiền tỷ rồi?”

Công chúa vừa đi, Lý Nghiên vẫy tay cho tôi đến ngồi bên dưới nàng.

Tôi ngắm nghía đánh giá nàng tỉ mỉ, tuy được sủng nhất hậu cung, nhưng nàng vẫn ăn mặc vô cùng đơn giản trang nhã, y phục chỉ có vài đường thêu thùa, nhưng thủ nghề đều hạng nhất, cho nên vẻ cao quý lộ ra chính từ sự mộc mạc, thanh đạm ấy, ngược lại làm dậy lên một hứng thú khác thường. Có lẽ, vì đã được phong làm phu nhân, nên dung mạo thanh mỹ của nàng càng thêm phần diễm lệ, yêu kiều, chỉ là thân hình vẫn yếu ớt, mỏng manh như trước, tuy nói càng làm cho nàng thêm nét lạnh động lòng người, kêu gọi sự hứng thú khiến người ta yêu mến, nhưng...

Lý Nghiên thấy tôi cứ một mực chăm chú nhìn nàng, mặt đột nhiên ửng đỏ: “Người muốn nhìn thấy cái gì?”

Tôi bật cười: “Ta chẳng muốn nhìn gì cả, người nhắc như thế, ta lại cũng muốn nhìn vài thứ.”

Lý Nghiên giơ tay che má nói: “Nhất định ngươi đã lên đọc mấy cuốn sách kia rồi, thật không biết xấu hổ, không biết ngượng!”

Ánh mắt nàng long lanh, vừa vui vừa ngượng, đôi môi anh đào hơi bĩu, vừa mang chút tức giận cũng vừa có vẻ đáng yêu, quả là có đến hàng nghìn nét biểu cảm. Tôi ngăn người ra nhìn nàng, gật đầu thờ dãi nói: “Đúng là một tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, bệ hạ đúng là đã kiếm được bảo ngọc, có được nàng rồi, chỉ sợ kể cả lúc đang phiến muộn cũng có thể cười phà lên được.”

Lý Nghiên hơi khựng lại một giây rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình thản, nàng cười hỏi: “Ta đã nhắn tin cho ngươi, công chúa thường hay vào cung, ngươi có thể cùng công chúa vào thăm ta, ngươi lại không thường xuyên đến, chẳng lẽ chê tiền ta ban cho ngươi còn chưa đủ nhiều ư?”

Tôi cười cúi người: “Tiền nhiều thì càng làm được nhiều việc thiện có ích, vĩnh viễn không bao giờ chê nhiều, chỉ chê chưa đủ nhiều thôi?”

Lý Nghiên duỗi những ngón tay tron dài nhỏ nhắn, trở vào tôi, vẻ mặt bất lực hỏi: “Ngươi lần này vào cung là có chuyện gì?”

Tôi cười khúc khích xòe hai bàn tay ra: “Cần tiền!”

Lý Nghiên sững sờ, trừng mắt nhìn tôi, thấy tôi không có ý trêu đùa, nàng không hề do dự nói: “Không có vấn đề gì, ta bây giờ cái không thiếu nhất chính là tiền.”

“Ngươi cũng không hỏi xem ta cần nhiều tiền thế này để làm gì à?”

Lý Nghiên nhắc một chén nước nóng trên bàn lên, dài giọng nói: “Ngươi là người như thế nào, trong lòng ta biết rất rõ, có gì không thể an tâm chứ.” Nàng uống mấy ngụm nước nóng, rút từ trong ống tay áo ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng thấm nước trên khóe miệng.

Tôi chăm chú nhìn khăn tay nàng: “Ta muốn mở rộng việc kinh doanh, nhất thời lại thiếu nguồn vốn, coi như là ngươi cho ta vay tiền, về sau ta trả lại cho ca của ngươi.”

“Không cần giải thích, ngươi gặp phải chuyện khó xử, chịu đến tìm ta, chứng tỏ trong lòng ngươi dù nhiều dù ít cũng đã coi ta là bạn bè, ta rất vui.”

Tôi cười nói: “Thế thì cảm ơn?”

Lý Nghiên cười rung rung khăn tay của nàng nói: “Đây là khăn được ban tặng, nếu ngươi thích, đợi một lát nữa, ta sai thị nữ tìm hai cái mới đem cho ngươi, chỉ là ở trên đó ta đều đã thêu một chữ, ngươi phải dùng tạm vậy.”

Tôi cười cười nói: “Ta nhìn là nhìn chữ “Lý” được người thù vô cùng độc đáo, đã là nương nương rồi, sao vẫn làm mấy việc này?”

Lý Nghiên mở khăn tay ra, thuận tay xoa lên đường thù của chữ “Lý” hờ hững nói: “Chính vì ta đã là nương nương, bệ hạ là người đàn ông duy nhất của ta, nhưng ta lại không phải người phụ nữ duy nhất của bệ hạ, cho nên ta hiện giờ mới có nhiều thời gian nhàn nhã.”

“Người có hối hận không?”

“Không hối hận.” Lý Nghiên nắm chặt lấy chiếc khăn.

Tâm tình tôi lay động theo bàn tay run rẩy của Lý Nghiên. Nếu một ngày kia Lý Cẩm nhìn thấy chiếc khăn này, chuyện gì sẽ xảy ra. Gia tộc Lý Thị từ thời Cao Tổ đã là trọng thần triều đình, trước có Trương quang vũ quân Lý Tả Xa nổi tiếng, ngày nay có An Lạc hầu Lý Thái và Phi tướng quân Lý quảng, trải qua mấy thời đại đế vương, bây giờ thế lực trong triều đã bám rễ chắc chắn, trong quân đội càng có không ít con cháu Lý thị.

So với Vệ Thanh xuất thân thấp kém phải dựa vào quan hệ với hoàng tộc để đi lên thì văn quan trong triều lại tôn dòng dõi của Lý thị hơn. Nếu Lý Cẩm thật sự có lòng tương trợ quý mến Lý Nghiên, sao Lý Nghiên có thể từ bỏ một gia tộc hữu ích trong việc giúp mình giành ngôi chính thất cơ chứ.

Hai người ngồi im lặng một lúc, Lý Nghiên đột nhiên nói: “Người có biết mùa xuân vừa rồi ở Tây Vực có một trận mưa đá không?”

Tôi gật đầu: “Có nghe được một chút tin tức, trong thành Trường An đột nhiên xuất hiện thêm không ít vũ nương Tây Vực, vì để kiếm sống sẽ tìm các phường hát nổi tiếng có tiền để bán thân.

Khóe miệng Lý Nghiên nở một nụ cười kiêu mị, nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Giá cả của mỗi phường hát tất sẽ phải hạ xuống, sau đó sẽ càng ngày càng rớt xuống, mạng người thời loạn thật chẳng hơn gì mạng chó! Một trận thiên tai vẫn còn chịu được, nhưng họa binh đao thì còn hơn cả thiên tai, tuy có “a bố đản”, bọn họ lại chỉ có thể trở thành “a bố đạt lặc” thôi?”

Tôi nói: “Sự tình không như nàng nghĩ đâu, các phường hát dưới tên ta đều không được hạ giá, các phường hát khác vẫn chưa đủ năng lực ảnh hưởng thị trường?”

Trong mắt Lý Nghiên ánh lên nét âm áp, nàng nhìn tôi gật đầu: “Người vì bọn họ mà lưu lại một đường sống?”

Tôi cười nhạt: “Hạ giá chưa chắc đã có lợi, hôm nay hạ giá thì đơn giản, ngày mai muốn lên giá lại không dễ, làm gì phải tốn nhiều công sức như thế chứ?”

Lý Nghiê n bật cười: “Ngươi đúng là tính tình kỳ lạ, người ta đều chỉ mong được khen được thưởng, ngươi thì ngược lại, làm việc gì cũng không muốn dính líu một tí gì đến bản thân mình, luôn sợ người ta coi mình là người tốt.”

Tôi nói một cách lạnh nhạt: “Ta và ngươi không giống nhau, tuy ta lớn lên ở Tây Vực, nhưng không hề có cảm tình gì với Tây Vực cả, cũng không có tâm tư giúp đỡ Tây Vực, những việc ta làm chỉ là vì kinh doanh phường hát thôi?”

Lý Nghiê n khẽ thở dài: “Tuy ta rất hy vọng ngươi và ta giống nhau, nhưng mấy chuyện này không ép buộc được. Chỉ cần ngươi không phản đối tất cả những gì ta làm, ta đã rất vui rồi. Bà chủ lớn, gần đây việc kinh doanh thế nào rồi.”

Tôi cười hành lễ với nàng: “Nhờ hồng phúc của nương nương, việc kinh doanh của tiểu nhân không tệ?”

“Ca ca của ta có khỏe không?” Ý cười trên mặt Lý Nghiê n chợt âm đạm đi.

“Thỉnh thoảng ngươi cũng phải được gặp Lý nhạc sư chứ?”

“Gặp thì được gặp, bệ hạ thường triệu đại ca gảy đàn, ta đôi khi cũng sẽ nhảy múa theo nhạc, nhưng không có cơ hội nói chuyện, vả lại ta cũng hơi sợ nói chuyện với đại ca.”

Tôi lấy một miếng điểm tâm nhỏ trên bàn đưa lên miệng: “Hiện tại nhị ca của ngươi và bang vương Công Tôn Tử kia khá thân thiết, hẳn muốn chuyển ra ngoài ở, nhưng Lý nhạc sư không đồng ý.”

Lý Nghiê n lộ vẻ bất lực: “Nhị ca từ nhỏ rất được mẹ yêu quý chiều chuộng, hành sự không cần biết trời cao đất dày ra sao, giờ ngày ngày cùng chơi với mấy kẻ con nhà giàu sang quyền quý, bị người ta dẻo mồm lừa lọc nịnh hót, sớm muộn thì cũng sẽ gây ra chuyện âm ỉ. Tính cách đại ca quá ôn hòa, thường chiều theo ý muốn của chúng ta, lời của đại ca nhị ca khẳng định là trước mặt thì lắng nghe, trong lòng lại không sợ.”

“Theo ta thấy thì nhị ca thực ra có chút sợ sệt, kiêng nể ngươi, ngươi quay về giúp ta nói vài lời với ca ca.”

Tôi nheo mày, bất đắc dĩ nói: “Nương nương có lời, tiểu nhân xin lắng nghe.”

Lý Nghiê n quở trách: “Ngươi đừng nói chuyện kiểu này nữa, nếu nhị ca thật sự gây ra chuyện gì, đối với ngươi cũng không tốt.” Tôi chỉ có thể gật đầu lia lịa, Lý Nghiê n lại nói: “Còn nữa, đại ca ta và Phương như...”

Tôi từ trên sạp nhảy dựng lên: “Lý nương nương, nàng định thuê ta làm người hầu cho hai vị ca ca của nàng à! Chuyện này muốn ta quản, chuyện kia

cũng muốn ta quản, chắc là công chúa sắp xuất cung rồi, ta cũng đi đây.” Nói xong tôi không dám nghe nàng dài dòng thêm nữa, vội vã bước ra ngoài. Lý Nghiên ở phía sau lưng mắng: “Kim Ngọc hư hỏng! Xem xem đại ca đã vì phùng hát của ngươi mà thu xếp bao nhiêu vở ca múa rồi, ngươi cũng nên quan tâm một chút chứ.”

Tôi vừa ngó ra khỏi phòng liền nhảy giật lùi về mấy bước, Lý Nghiên lập tức đứng lên, nhìn tôi đầy nghi hoặc. Tôi lộ ra một nụ cười như mếu: “Vận khí của ta sao mà chẳng tốt tí nào. Bao nhiêu người trong cung vài năm chắc chỉ gặp được bệ hạ một lần, ta lần đầu vào cung không ngờ lại có thể gặp được Thiên nhan.”

Lý Nghiên hỏi: “Còn cách bao xa?”

Mặt mày tôi ủ rũ: “Xa thì vẫn còn xa đây! Ta chỉ kịp nhìn thấy một người thân thái cao ráo đi bộ cùng công chúa, đến mặt mày còn chưa trông rõ ràng, nhưng bệ hạ đến cùng với công chúa đây, có cần thiết phải trốn không?” Lý Nghiên cười phá lên trên nỗi đau khổ của tôi: “Thế thì ngươi cùng ta nghe mắng thôi! Chắc chắn công chúa sẽ cố nói mấy lời tốt đẹp giúp ngươi?”

...

Tiểu Khiêm đỡ phịch xuống khung cửa sổ, tôi vừa gỡ mảnh vải buộc ở chân của nó, vừa nói: “Xem cái bộ dạng ngu ngốc của ngươi kia, các ngươi cần phải giảm cân đi, béo thêm nữa, e rằng cả ngày chỉ đi đi lại lại trên mặt đất, biến thành hai con gà còi mất thôi.”

Nói rồi soi mảnh vải vào ánh đèn ở cửa sổ ngồi đọc:

“A bố đản” là người từ Lâu Lan dùng để thể hiện tình yêu nồng nhiệt đối với đất đai của họ, ý nghĩa tương tự với câu “đất đai phì nhiêu tươi đẹp” trong Hán ngữ, nhưng có thêm kiêu tình cảm yêu thương, nhớ nhung gia viên. “A bố đạt lạc” trong tiếng Lâu Lan cũng tương tự với ý nghĩa của “ăn mày”, người đi ăn xin, hành khất không có nhà cửa. Mấy từ này nghe từ đâu vậy? Hình như muội mới chiêu tuyển được một người Lâu Lan từ Tây Vực và phùng hát. Đừng cho Tiểu Khiêm và Tiểu Đào ăn lòng đỏ trứng nữa, nếu còn béo thêm, trông sẽ chẳng giống bồ câu đâu”

Tôi bật cười khi khi, người nào mắt mặt quá sẽ không nhìn ra người, hóa ra bồ câu mắt mặt quá cũng nhìn không ra bồ câu. Gấp mảnh vải lại, tôi rút ra một mảnh lụa khác, ườn người ra trước cửa sổ, ngồi ngây ngẩn một lúc, rồi nhắc bút viết:

Hiện giờ tôi đang ngồi ở cửa sổ nói chuyện với Cửu gia, Cửu gia đang làm gì nhỉ? Tôi đoán Cửu gia nhất định đang ngồi im lặng đọc sách bên ánh nến. Chỉ cần tôi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một bầu trời phủ đầy sao không

ngừng lấp lánh, hoa uyên ương đang ở ngoài cửa sổ vẫn chưa nở hết, trắng muốt như ngọc, rực rỡ như vàng, hương thơm thâm lặng mà vương vấn, buổi tối lúc đi ngủ tôi có thể ngủ được. Tôi đã đem rất nhiều hoa phơi trong nắng, như thế đợi đến hết mùa hè, khi hoa héo rụng, tôi vẫn có thể chạm vào mấy cánh hạ này, chỉ cần nhúng vào nước nóng là có thể chạm vào mấy cánh hoa này, chỉ cần nhúng vào nước nóng là có thể thấy cánh hoa uyên ương nhảy múa. Buổi tối mùa đông, nếu có thể hai bàn tay cầm một cốc nước nóng lên bên trong có mấy cánh hoa kim ngân thả nổi, cùng Cửu gia ngồi thưởng thức, nghe Cửu gia thổi sáo, ấy chính là chuyện vui của đời người...

Cửu gia, khi nào thì nỗi lo lắng giữa hai hàng lông mày của huynh mới có thể biến mất? Đến chừng đó trái tim muội mới có thể thật sự được tự do, chỉ làm những việc mình muốn làm, không miễn cưỡng bản thân...

Tôi nắm lấy bút lông ngồi yên lặng một lúc ngắm nhìn giá uyên ương đang, rồi xoay người đặt bút xuống, khéo léo gấp lại mảnh vải vừa viết, mở chiếc hộp trúc nhỏ ra, cẩn thận cất vào, lại kiểm tra một chút đám lá long não xem còn hương vị không.

Ngày thắm thoát trôi, chớp mắt đã cuối hè, cả một giàn cây đầy hoa giờ ngày càng thưa thớt, đã không còn thuần màu trắng, mà lác đác lộ ra một chút sắc vàng kim. Hôm nay, tôi đột nhiên cảm thấy uyên ương đang thật sự giống một đôi tình nhân chôn hồng trần, tuy từng có thời gian sứt mẻ nhưng cuối cùng vẫn là tình nhân hạnh phúc. Một đóa hoa nở ra trước, nó sẽ đợi chờ một đóa hoa khác nở ra trong đời mình, như thế không phải cũng rất giống một đôi tình nhân chưa từng gặp nhau? Đợi đến khi một đóa hoa khác nở rồi, nó đã chuyển sang sắc vàng, lúc đấy gặp nhau rồi, một bông trắng, một bông vàng, bạch kim tương ánh, cùng nhau nhảy múa. Ngày trôi theo dòng nước chảy, cả hai đóa hoa cũng từ từ già đi, đều biến thành màu vàng, cuối cùng giống như sự lụi tàn của sinh mệnh, luôn có một đóa hoa ra đi trước, đóa hoa còn lại vẫn ở đầu cành, nhưng sẽ nở bùng lên rất mạnh mẽ, bởi vì cuộc sống chỉ có một lần, nó không thể từ bỏ được, hơn nữa sự nở bùng ấy cũng nhắc nhở người ngắm hoa rằng bên cạnh nó đã từng có một đóa hoa xinh đẹp khác từng nở bùng lên, lúc đóa hoa ấy bị thổi bay theo gió, tôi nghĩ ở trong gió, tại một nơi tôi không thể nhìn thấy, có một đóa hoa khác nhất định đang yên lặng chờ đợi nó...

Đã vào mùa thu rồi, mưa rơi triền miên, người lại vô duyên vô cớ có thêm cảm giác lười biếng, thường xuyên nghĩ ngợi lung tung. Nghe công chúa nói, Lý Nghiên vì mãi chưa mang thai được long chủng nên phiền não u sầu, nỗi phiền não của nàng ấy không phải chỉ vì khát vọng muốn được làm mẹ. Nếu không có con, tất cả kế hoạch của nàng ấy sẽ không thể thực hiện. Vị trí thái tử hiện tại vẫn để trống, nếu nàng có thể sinh ra một bé trai, ắt phải xảy ra một trận tranh giành ngôi vị chính thất. Dường như một người đàn bà dù có được sung ái bao nhiêu, cuối cùng muốn thật sự nắm chắc được mọi thứ vẫn chỉ có thể dựa vào con của chính mình.

Quan sát Lý Nghiên, ngoài kính phục ra, tôi luôn thấy sợ người con gái này, rốt cuộc phải ôm ấp mỗi hận và tình yêu mạnh mẽ đến đâu mới có thể khiến cho một cô gái đem cuộc sống của chính mình, thậm chí cuộc sống của cả một đứa trẻ, dốc cả vào một trận tranh giành sinh tử. Tôi tự thấy bản thân cho dù thế nào cũng không thể làm được. Nếu tôi có một đứa con, tôi tuyệt đối, tuyệt đối không thể để nó vừa sinh ra đã rơi vào cảnh chiến tranh, tuy tôi cũng sẽ giống như cách cha đối xử với tôi hồi xưa, dạy cho con quyền mưu cơ biến, nhưng tôi muốn nó lớn lên một cách vui vẻ bình an, quyền mưu cơ biến chỉ dùng để bảo vệ hạnh phúc của bản thân mà thôi.

Mặt tôi chợt nóng bừng lên vì ngượng, người còn chưa gả cho ai mà đã nghĩ đến việc có con. Nếu suốt đời này không thể có con thì sao? Nghĩ ngợi rất lâu mà không đưa ra được ý gì, nhưng khi vừa nhìn thấy bên ngoài đã chỉ còn lại uyen ương đặng toàn màu xanh lá, tôi nghĩ là tôi đã hiểu, bởi nhiều khi cuộc sống nằm ở quá trình, không phải mỗi đóa hoa đều sẽ kết trái, nhưng chúng sẽ sống, sẽ nở bừng lên, sẽ đón chào ánh dương, đưa tiễn ráng chiều, sẽ cùng gió vui về một màn, rồi cùng mưa đùa nghịch, cuộc sống như thế đã phong phú lắm rồi, tôi nghĩ hẳn chúng cũng không còn nuôi tiếc...